

Χρήμα: Ο λίθος του Σισύφου στην εποχή μας

Του Ελευθέριου Βέτσιου

Από μικρή ηλικία γονείς και συγγενείς βομβάρδιζαν το μυαλό μου ότι το χρήμα δεν φέρνει την ευτυχία, ότι δεν είναι το παν στη ζωή. Θέλω να ομολογήσω ότι κόντεψαν να με πείσουν. Ετσι κοντά στα 20 νόμιζα ότι οι φίλοι μου θα με αγαπούν για πάντα, οι γυναίκες θα με ερωτεύονται πάντα, οι πόρτες της ζωής θα ανοίξουν διάπλατα μόνο και μόνο επειδή ήμουν εργατικός, φιλόδοξος και ευγενικός.

Τώρα στα 40 μου στο βλέμμα των ανθρώπων που συναναστρέφομαι διακρίνω μια αυστηρότητα όταν με ρωτούν ποια είναι η δουλειά μου. Κανένας δεν με ρωτάει αν περνάω καλά, αν μου φέρονται καλά, αν αντέχω, αν έχω απογοητευτεί ή αν εξακολουθώ τα βράδια να ονειρεύομαι, αν αγαπώ, αν ζω έναν αγχωμένο εφιάλητη ή μια δημιουργική ευδαιμονία. Όλοι με ρωτούν πόσα βγάζω. Η φράση «*νιώθω υπέροχα αν και δεν βγάζω πολλά*» δεν έχει λογική βάση στην εποχή μας.

Είναι σίγουρο ότι ανώτατη ιδέα στη ζωή είναι η υγεία, η φιλία, η οικογένεια, ακόμη και το απλό κοίταγμα στα μάτια δύο ανθρώπων που αγαπιούνται. Ο καθένας μας θα μπορούσε να νιώσει ευτυχισμένος εάν είχε αυτά, αδιαφορώντας για τον ήχο που κάνει το κέρμα στην τσέπη του. Αλλά τι περιέργο; ...μπορεί το χρήμα να μην φέρνει την ευτυχία, μπορεί όμως να αγοράζει μια καταπληκτική ρεπλικά της. Με το χρήμα αγοράζεις την σήμερα ημέρα τα κατ'εξοχήν αφηρημένα αγαθά: εκτίμηση, σεβασμό, καλοπέραση κέφι, φίλους (έστω γνωστούς και όμορφες γνωστές), καλή δουλειά (όταν αποτολμάς τα πρώτα σου επαγγελματικά βήματα βοηθάει πάρα πολύ στην ανέλιξη σου το να μπορείς να αυτοχρηματοδοτήσεις τα όνειρά σου), παιδεία, ακόμη και υγεία (πληρώνοντας αδρά για ιδιωτικά νοσοκομεία, καθηγητές, ιδιωτικές κλινικές). Το χρήμα δεν φέρνει την ευτυχία. Αλλά πώς να το κάνουμε, η έλλειψη του φέρνει σίγουρα τη δυστυχία και αν διαφωνείτε προσπαθήστε σ' αυτή την υπερκαταναλωτική εποχή, κατά την

Συνέχεια από τη σελ. 1

Χρήμα: Ο λίθος του Σισύφου στην εποχή μας

οποία ακόμη και τα κομπλιμέντα, οι αγκαλιές και τα ηλιοβασιλέματα έχουν από κάτω τους να κρέμεται ένα καρτελάκι με τιμή, να κάνετε πράξη αυτή την αφέλεια: «*Η φτώχεια δέλει καλοπέραση*».

Από το βλέμμα των γύρω μου καταλαβαίνω ότι με σέβονται και πολύ περισσότερο με εκτιμούν μόνο όταν κάποιος τους «*σφυριξεί*» πως βγάζω τα διπλά απ' αυτούς. Αυτό το νιώθω παντού. Το νιώθω όταν βγαίνω τα βράδια. Το καταλαβαίνω από τον τρόπο που με κοιτάζουν οι γυναίκες. Όσο πιο καλοντυμένος είμαι, σε όσο πιο χαϊ περιοχή μένω, όσο πιο ακριβό είναι το αυτοκίνητό μου, όσο πιο ακριβό είναι το μέρος που κάνω διακοπές, τόσο πιο πολύ με συμπαθεί ο κόσμος. Ίσως όχι όλοι. Αλλά σίγουρα οι περισσότεροι.

Σκέφτομαι ασφαλώς ότι το χρήμα έχει δεσπόζουσα θέση στη σύγχρονη ζωή και αυτή τη θέση πρέπει να ασπαστώ εάν θέλω να μην ξεμεινω ποτέ από φίλους, υγεία, συνεργάτες κτλ. Οφείλω όμως να πω, ανασύροντας από τα βάθη του μυαλού μου τις αρχές που προσπάθησαν να μου περάσουν αυτοί που με ανάδρεψαν, ότι το χρήμα σήμερα τείνει να μετατραπεί σε μοναδικό ενδιαφέρον και ο πλούτος σε μοναδικό κριτήριο αξιολόγησης των ανθρώπων. Ειδικά τα τελευταία χρόνια δεν αναγνωρίζεται καμιά άλλη αρετή εκτός από το πόσο πλούσιος είσαι. Κοιτάξτε γύρω σας με πόση αδιαφορία αντιμετωπίζονται οι άνθρωποι που σκύβουν πάνω από ένα βιβλίο και με πόσο δέος και θαυμασμό αντιμετωπίζονται από την κοινωνία οι πλούσιοι επιχειρηματίες, ακόμη και οι νεόπλουτοι, αυτή η νέα κατηγορία του «*αρχοντοχωριάτη*», που δεν ξέρει πως και που να διαδέσει τα έσοδά της. Ίσως λοιπόν χρειάζεται οι άνθρωποι να πιστέψουν πως στη ζωή υπάρχουν αξίες μεγαλύτερες από το χρήμα και πως η πιο μεγάλη αξία είναι η ίδια η ζωή τους, που δεν αγοράζεται με χρήμα. Ίσως σε κάποιο κοντινό ή μακρινό μέλλον «*αυτά τα δάχτυλα που κάποτε μετρούσαν τ' αστέρια*», όπως λέει ο ποιητής και τώρα μετρούν χαρτονομίσματα, να ξαναδείχνουν τ' αστέρια. Αρκεί να υπάρξει μέλλον. •